

11 Μαρτίου 2015

Τα μοναστήρια είναι τα οχυρά της Εκκλησίας (**Αγιος Παισιος**)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#)

«Ό μοναχός είναι φάρος πάνω στα βράχια»

- Γέροντα, ποιο είναι το έργο του μονάχου;

- Έργο του μονάχου είναι να γίνη δοχείο του Αγίου Πνεύματος. Νά κάνη την καρδιά του ευαίσθητη σαν το φύλλο του χρυσού των αγιογράφων. Όλο τό έργο τού μοναχού είναι αγάπη, όπως και τό ξεκίνημα του γίνεται από αγάπη προς τόν Θεό, ή οποία έχει και την αγάπη προς τόν πλησίον.

Ό μοναχός μελετάει την δυστυχία της κοινωνίας, πονάει ή καρδιά του και προσεύχεται συνεχώς καρδιακά για τόν κόσμο.

Έτσι ελεεί τόν κόσμο με την προσευχή. Υπάρχουν μοναχοί πού βοηθούν τους ανθρώπους περισσότερο από όσο θά τους βοηθούσε όλος ό κόσμος μαζί.

Ένας κοσμικός λ.χ. προσφέρει δύο πορτοκάλλια ή ένα κιλό ρύζι σε κάποιον φτωχό, πολλές φορές μόνο για νά τόν δουν οί άλλοι, και κατακρίνει μάλιστα, γιατί οι άλλοι δέν έδωσαν. Ό μοναχός όμως βοηθάει με τόννους σιωπηλά μέ την προσευχή του.

Ό μοναχός δεν βάζει δικά του σχέδια και προγράμματα κοσμικά για ιεραποστολές,

άλλα προχωρεί χωρίς κανένα δικό του σχέδιο και ο Καλός Θεός τον περνάει στο σχέδιο το δικό Του, το θεϊκό, και, αν χρειασθή για ιεραποστολή, τον στέλνει ο Θεός με θείο τρόπο.

Δεν ζητάει ο Θεός από τους μοναχούς να βγουν στον κόσμο, για να κρατούν τους ανθρώπους να περπατούν, αλλά ζητάει να τους δώσουν τό φως μέ το βίωμά τους, για να οδηγηθούν στην αιώνια ζωή. Ο μοναχός δηλαδή δεν έχει ως αποστολή να βοηθήση τον κόσμο μέ τό να βρίσκεται μέσα στον κόσμο.

Φεύγει μακριά από τον κόσμο, όχι γιατί μισεί τον κόσμο, αλλά γιατί αγαπάει τον κόσμο, και ζώντας μακριά από τον κόσμο, θά τον βοηθήση μέ τήν προσευχή του σέ ο,τι δεν γίνεται ανθρωπίνως παρά μόνο μέ θεϊκή επέμβαση. Γι' αυτό ο μοναχός πρέπει να βρίσκεται σέ διαρκή επικοινωνία μέ τον Θεό, να παίρνη σήματα και να δείχνη στους ανθρώπους τον δρόμο προς τον Θεό.

Δέν μπορούσα να καταλάβω πώς δικαιολογούν μερικά πράγματα οι Ρωμαιοκαθολικοί. Μού λύθηκε ή απορία πριν από λίγο καιρό, όταν πέρασαν από τό Καλύβι δύο Ρωμαιοκαθολικοί αρχιτέκτονες από τήν Ρώμη.

Είχαν άγνοια αλλά καλή διάθεση. «Τί κάνουν οί μοναχοί, μού λένε, και κάθονται εδώ; Γιατί δέν πηγαίνουν στον κόσμο να κάνουν κοινωνικό έργο;». «Οί φάροι, τους λέω, δέν πρέπει να είναι πάντοτε πάνω στά βράχια; Τί, πρέπει να πάνε στις πόλεις να προστεθούν στά φανάρια; Άλλη αποστολή έχουν οί φάροι, άλλη τά φανάρια».

Ο μοναχός δέν είναι φαναράκι, για να τοποθετηθή στην πόλη σέ μιά άκρη τού δρόμου και να φωτίζη τους διαβάτες, να μή σκοντάψουν.. Είναι φάρος απομακρυσμένος, στημένος ψηλά στά βράχια, πού μέ τις αναλαμπές του φωτίζει τά πελάγη και τους ωκεανούς, για να κατευθύνωνται τά καράβια και να φθάνουν στον προορισμό τους, στον Θεό.

«Τό αθόρυβο κήρυγμα τον μοναχού »

Θα κάνω προσευχή εσείς οι τρεις δόκιμες να μή μεγαλώσετε, να μείνετε έτσι, με αυτά τά μπλε μαντήλια, σ' αυτό τό ύψος, σ' αυτήν τήν ηλικία! Ξέρετε πώς βοηθιούνται αθόρυβα οι άνθρωποι, όταν σας βλέπουν;

Γιατί σήμερα στον κόσμο δεν βρίσκουν εύκολα μιά σωστή κοπέλα. Οι περισσότερες είναι αγριεμένες, μέ τά τσιγάρα στο χέρι, κάνουν κάτι μορφασμούς... Και βλέπουν εδώ νέες αφιερωμένες, να ψέλνουν, να χαίρωνται... Σου λέει: «Τί γίνεται εδώ; κάτι συμβαίνει. Να πούμε ότι είναι χαζές; δεν είναι. Να πούμε ότι τους λείπει κάτι; δεν τους λείπει. Φαίνεται, κάτι ανώτερο υπάρχει». Πράγματι, ξέρετε πόσο βοηθάει αυτό;

Όταν πηγαίνουν κοσμικοί σε ένα μοναστήρι και βλέπουν σωστούς μοναχούς, τότε και άπιστοι να είναι, αν έχουν καλή διάθεση, γίνονται πιστοί.

Πολλοί άθεοι επιστήμονες πού ήρθαν μόνο για μιά επίσκεψη στο Άγιον Όρος, άλλαξαν ζωή. Προβληματίζονται μέ τήν καλή έννοια και βοηθιούνται.

Βλέπουν νέους ανθρώπους, χαρούμενους, πού είχαν όλες τις προϋποθέσεις νά αναδειχθούν στον κόσμο, νά αφήνουν πλούτη, θέσεις κ.λπ., καί νά ζουν ασκητικά, μέ προσευχή καί αγρυπνία, καί λένε: «Τί γίνεται; αν όντως ύπάρχη Θεός, αν ύπάρχη άλλη ζωή, αν ύπάρχη κόλαση, εγώ τί κάνω;». Έτσι φρενάρουν τήν αμαρτωλή ζωή τους ή καί τήν διορθώνουν.

Ξέρω μιά περίπτωση· μιά κοπέλα είκοσι χρονών έκανε απόπειρα αυτοκτονίας, έκοψε τις φλέβες της, άλλα τήν πρόλαβαν. Βρέθηκε μετά ένας μοναχός, τήν πήρε καί τήν πήγε σε ένα γυναικείο μοναστήρι. Ήταν ή καημένη αγριεμένη. Όταν όμως είδε έκεϊ τις μοναχές, συνήλθε. «Βλέπω άλλον κόσμο εδώ, είπε. Μπορώ νά μείνω;». Αυτό είναι τό αθόρυβο κήρυγμα τοϋ μοναχού. Πολλοί κηρύττουν, λίγοι εμπνέουν εμπιστοσύνη, γιατί ή ζωή τους δεν ανταποκρίνεται στά λόγια τους.

Ό μοναχός δεν κάνει κηρύγματα δυνατά νά τον ακούσουν οι άλλοι, άλλα κηρύττει σιωπηλά μέ την ζωή του τον Χριστό και βοηθάει μέ την προσευχή του. Ζή τό Ευαγγέλιο και ή Χάρις του Θεού τον προδίδει. Έτσι κηρύττεται τό Ευαγγέλιο κατά τον θετικώτερο τρόπο, πράγμα πού διψάει ό κόσμος, ιδίως ό σημερινός. Και όταν μιλάη ό μοναχός, δεν λέει απλώς μιά σκέψη· λέει μιά εμπειρία. Άλλα καί μιά σκέψη νά πή, και αύτη είναι φωτισμένη.

- Γέροντα, μερικοί λένε ότι οι νέοι ή οι νέες πηγαίνουν στο μοναστήρι άλλοτε από απογοήτευση καί άλλοτε επειδή έχουν κάποια αναπηρία ή επειδή είναι ελαφροί στο μυαλό.

- Οι άνθρωποι αυτοί είχαν φαίνεται ένα ή δύο τέτοια περιστατικά κατά νου καί αδικούν στην συνέχεια ή από κακότητα ή από ζήλεια τό 90% των μοναχών. Έάν όμως εξετάσουν τά πράγματα καί δουν ότι δεν είναι έτσι, τότε λένε ότι εδώ υπάρχει κάτι ανώτερο, υπάρχει Θεός.

Γι' αυτό ό μοναχός πρέπει νά είναι πάντοτε τό καλό παράδειγμα για τον κόσμο - «ούτω λαμψάτω τό φως υμών έμπροσθεν των ανθρώπων».

Ό σωστός μοναχός είναι τό φώς του κόσμου. Τί λέει ό Άγιος Ιωάννης της Κλίμακος; «Οί Άγγελοι είναι φώς για τους μοναχούς καί οι μοναχοί είναι φώς για τους κοσμικούς». Ό μοναχός, όταν διαφέρει από τους κοσμικούς, τότε βοηθάει θετικά.

Γιατί αυτό πού βοηθάει τους κοσμικούς πού ταλαιπωρούνται για μάταια πράγματα είναι ή αγιότητα, ή οποία μέ τήν απλότητα της τους διδάσκει νά συλλάβουν τό βαθύτερο νόημα της ζωής, για νά τους φύγη τό πλάκωμα από τήν καρδιά.

γ. Παϊσίου Αγιορείτου, από το βιβλίο Λόγοι Β' - Πνευματική αφύπνιση.